

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 162/2018-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. augusta 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Lálíka prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Dikošom, advokátska kancelária ADVOKATI Müller & Dikoš, s. r. o., Závodská cesta 3911/24, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 Co 421/2014 zo 7. decembra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 135/2017 zo 14. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 135/2017 zo 14. septembra 2017 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 135/2017 zo 14. septembra 2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a právo na úhradu trov právneho zastúpenia v sume 374,80 € (slovom tristosedemdesiatštyri eur a osemdesiat centov), ktorú j e m u Najvyšší súd Slovenskej republiky p o v i n ý vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu Mgr. Martina Dikoša, advokátska kancelária ADVOKATI Müller & Dikoš, s. r. o., Závodská cesta 3911/24, Žilina, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti [REDAKOVANÉ] n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 162/2018-10 zo 16. mája 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co 421/2014 zo 7. decembra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 135/2017 zo 14. septembra 2017.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Lučenec (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 C 131/09 sa sťažovateľ na základe zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) domáhal priznania mu nároku na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Revúca (ďalej aj „škodca“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 54/08. Podľa sťažovateľa sa v tomto konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 54/08 domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré v minulosti sťažovateľ síce na základe kúpnej zmluvy predal obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „kupujúci“), avšak potom, ako kupujúci nezaplatil celú dohodnutú kúpnu cenu, sťažovateľ od kúpnej zmluvy odstúpil. V tomto konaní Okresný súd Revúca vydal 23. mája 2001 uznesenie o predbežnom opatrení, ktorým uložil kupujúcemu povinnosť zdržať sa nakladenia so spornými nehnuteľnosťami, a potom, ako toto uznesenie na základe odvolania kupujúceho potvrdil aj krajský súd, Okresný súd Revúca (škodca) opomenul svoju povinnosť podľa § 21 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, podľa ktorého *„Štátne orgány, štátne právnické osoby a notári sú povinní zasielať okresným úradom nimi vyhotovené verejné listiny a iné listiny o nehnuteľnostiach a o právach k nehnuteľnostiam, ako aj iné údaje súvisiace s evidovaním nehnuteľností a práv viažucich sa k nim v katastri do 30 dní odo dňa ich vyhotovenia; ak je verejnou listinou rozhodnutie štátneho orgánu, počíta sa lehota odo dňa jeho právoplatnosti.“*, a toto právoplatne predbežné opatrenie nezaslal príslušnému katastrálnemu úradu. Podľa sťažovateľa v dôsledku tohto nesprávneho úradného postupu škodcu mu bola spôsobená škoda, pretože napriek zmienenému právoplatnému predbežnému opatreniu po tom, ako bolo na majetok kupujúceho vyhlásené konkurzné konanie, boli sporné nehnuteľnosti z dôvodu absentujúceho zápisu v katastri nehnuteľností zahrnuté do konkurznej podstaty kupujúceho (úpadcu) a následne boli prevedené na nového vlastníka.

3. Rozsudkom sp. zn. 6 C 131/09 z 28. februára 2014 okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol a zaviazal ho nahradiť žalovanému trovy konania, pričom toto rozhodnutie bolo potvrdené aj odvolacím krajským súdom, a to jeho rozsudkom sp. zn. 15 Co 421/2014 zo 7. decembra 2016. Dovolanie, ktoré sťažovateľ odôvodnil § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“),

najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 3 Cdo 135/2017 zo 14. septembra 2017 odmietol s odôvodnením, že nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, pričom dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sa najvyšší súd nezaoberal, odvolávajúc sa pritom na stanovisko veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. 1 V Cdo2/2017 z 19. apríla 2017.

4. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti v súvislosti s rozhodnutím najvyššieho súdu okrem iného uviedol:

„Ak mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za to, že námietky Sťažovateľa sa v podstate netýkali procesného pochybenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ale právneho posúdenia veci, má Sťažovateľ za to, že sa mal Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberať dovolaním Sťažovateľa práve z uvedeného dôvodu a nie tento vylúčiť s poukazom na uznesenie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu...

Pre úplnosť Sťažovateľ uvádza, že i samotné uznesenie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu možno považovať za kontroverzné, nakoľko sa podľa jeho názoru nijako nevyklučuje, aby bolo rozhodnutie odvolacieho súdu nesprávne tak z dôvodu nesprávneho procesného postupu, ako aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, čiže vylučovať prípustnosť dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, ak je rozhodnutie odvolacieho súdu napadnuté z dôvodu nesprávneho procesného postupu, je protiústavné...

Sťažovateľ má za to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky mu odňal možnosť konať pred súdom, čím došlo k zásahu do jeho ústavou garantovaných práv.“

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2017, sp. zn. 3 Cdo/135/2017-291 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 07.12.2016, sp. zn. 15 Co/421/2014-249, ktoré mu predchádzalo, porušené boli.

Krajský súd v Banskej Bystrici oznamuje, že... súhlasí s upustením od ústneho pojednávania pred ústavným súdom, nakoľko od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.“

7.2 Predsedníčka najvyššieho súdu vo svojom vyjadrení okrem iného uviedla:

„... zastáva najvyšší súd názor, že sťažovateľom namietané práva boli rozhodnutím najvyššieho súdu porušené.

Najvyšší súd súhlasí s upustením od ústneho pojednávania a ponecháva rozhodnutie o sťažnosti na úvahe ústavného súdu.“

7.3 Právny zástupca sťažovateľa vo svojom vyjadrení k vhodnosti ústneho pojednávania uviedol, že *„... súhlasíme s upustením od ústneho pojednávania...“*.

8. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základných práv a práv zaručených v ústave a dohovore.

II.

9. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1

ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či je alebo nie je v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07).

11. Primárne je sťažnosť sťažovateľa založená na námietke, že k porušeniu jeho základného práva a práva na spravodlivé súdne konanie došlo napádaným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 135/2017 zo 14. septembra 2017, pretože najvyšší súd ním odmietol jeho dovolanie odôvodnené § 420 písm. f) CSP bez toho, aby sa súčasne zaoberal aj prípustnosťou a dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, a to i napriek tomu, že sťažovateľ ako dovolací dôvod primárne uviedol rozpor napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj okresného súdu s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, preto sťažovateľ považuje toto rozhodnutie najvyššieho súdu za arbitrárne a nezákonné.

12. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

13. Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej).

14. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo na prístup k súdu. Slovenská republika, ako aj všetky jej orgány verejnej moci má pozitívny záväzok aktívnym spôsobom zabezpečiť, aby práva a slobody garantované jej právnym poriadkom neboli oprávneným subjektom pod jej jurisdikciou len formálne garantované, ale aby tieto práva a slobody boli „prakticky a efektívne“ dosiahnuteľné. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom pre poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť (napr. II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05).

15. Najvyšší súd v interakcii s námietkami sťažovateľa svoje uznesenie v podstatnej časti odôvodnil takto:

„Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Nad'alej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

...

Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

Z ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP, ako aj v zmysle § 421 CSP.

Otázka možnosti súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle týchto ustanovení CSP bola riešená veľkým senátom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorý v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. I VCdo 2/2017 konštatoval, že: a/ kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná, b/ ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, c/ ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu, ktoré je dostupné aj na internetovej stránke najvyššieho súdu (www.nsud.sk), sú senáty najvyššieho súdu viazané (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP).

Trojčlenný senát 3 C najvyššieho súdu, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania žalobcu len podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (nezaoberal sa teda prípustnosťou jeho dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP).“

16. V kontexte sťažostnej argumentácie sťažovateľa bolo zo strany ústavného súdu predmetom posúdenia, či je z ústavného hľadiska udržateľný taký prístup najvyššieho súdu ako súdu rozhodujúceho o dovolaní, v zmysle ktorého ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa ustanovenia § 420 CSP, ako aj podľa § 421 CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, resp. ak je uplatnených viacero dovolacích dôvodov v rámci § 420 písm. a) – f) CSP, keď sa obmedzí iba na preskúmanie tohto z nich, ktorý je na prednejšom mieste.

17. K tejto otázke prijal ústavný súd uznesením č. k. Plz. ÚS 1/2018-22 z 25. apríla 2018 nasledujúce zjednocujúce stanovisko:

„Pokiaľ sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku, ako aj § 421 Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 Civilného sporového poriadku, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Rovnako, pokiaľ sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené § 420 písm. a) až f) Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej procesnej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

18. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise

Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

19. Vzhľadom na uvedené zjednocovacie stanovisko pléna ústavného súdu, ktoré je plne aplikovateľné aj na prípad sťažovateľa a v intenciách ktorého, pokiaľ ide o posúdenie otázky prípustnosti dovolania, je napádané uznesenie najvyššieho súdu ústavne neutržateľné, ústavný súd dospel k záveru, že týmto uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 135/2017 zo 14. septembra 2017 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

20. V súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením základného práva „každého“ na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom zaručeného v čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd podotýka, že riešenie vecného nároku sťažovateľa na náhradu škody, resp. posúdenie ústavnej udržateľnosti posúdenia tohto nároku všeobecnými súdmi, je v tomto procesnom štádiu konania, kedy by sa k tejto otázke mohol ešte eventuálne všeobecný súd vyjadriť, v konaní pred ústavným súdom predčasné, preto ústavný súd v tejto časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel, tak ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

21. Obdobne ústavný súd týmto rozhodnutím nevyhovel sťažnosti sťažovateľa ani v časti namietaného porušenia jeho práv v príčinnej súvislosti s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 Co 421/2014 zo 7. decembra 2016, pretože v tomto procesnom štádiu konania ústavnému súdu v tom bráni princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto rešpektujúc zásadu vlastného sebaobmedzenia a zdržanlivosti (PL. ÚS 3/09, I. ÚS 76/2011, PL. ÚS 95/2011), ústavný nepovažoval za potrebné zaoberať sa postupom a namietaným uznesením krajského súdu, ktoré budú predmetom posúdenia ešte zo strany najvyššieho súdu po vrátení veci na ďalšie konanie. Ústavný súd v tejto súvislosti prihliadol aj na zásadu minimalizovania zásahov do právomoci iných orgánov verejnej moci, keďže nálezom

zrušujúcim rozhodnutie o poslednom procesnom prostriedku, ktorý zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje, sa vytvoril priestor na ochranu namietaného porušenia týchto práv v rámci sústavy všeobecných súdov (obdobne pozri napr. IV. ÚS 128/07).

III.

22. V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd v nadväznosti na zistené porušenie jeho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 rozhodol o zrušení uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 135/2017 zo 14. septembra 2017 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a opätovné rozhodnutie.

23. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátom, ktorý si uplatnil nárok na ich úhradu v sume 374,80 € vrátane 20 % DPH.

24. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny (§ 11 ods. 3 vyhlášky) za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 je 147,33 € a hodnota režijného paušálu je 8,84 €. Základná sadzba odmeny (§ 11 ods. 3 vyhlášky) za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2018 je 153,50 € a hodnota režijného paušálu je 9,21 €.

25. S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2017 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu) v celkovej sume 374,81 € vrátane režijného paušálu a DPH, sťažovateľovi nevznikol nárok na úhradu trov konania za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2018 (vyjadrenie k vhodnosti ústneho pojednávania po prijatí sťažnosti), pretože tento úkon nijako vecne neprispel k posúdeniu sťažnosti sťažovateľa. Keďže právny zástupca sťažovateľa si uplatnil nárok na úhradu trov konania iba v sume 374,80 €,

ústavný súd v záujme nerozhodnúť ultra petitem mu tento nárok priznal v uplatnenom rozsahu, tak ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2018